

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 15 grudnia 2022 r.

Pozycja 78

POSTANOWIENIE

z dnia 8 grudnia 2022 r.

Sygn. akt SK 61/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący
Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca
Julia Przyłębska
Michał Warciński
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 grudnia 2022 r., skargi konstytucyjnej P.D. o zbadanie zgodności:

art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) w związku z art. 19 ust. 20 w związku z art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przyznawał osobie, wobec której stosowana była kontrola operacyjna, prawa wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu popełnienia przestępstwa, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, z:

- art. 45 ust. 1, art. 77 oraz art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 21 kwietnia 2021 r. (data nadania) P.D. (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm., obecnie: Dz. U. z 2022 r. poz. 1375; dalej: k.p.k.) w związku z art. 19 ust. 20 w związku z art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia

1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, ze zm., obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, ze zm.; dalej: ustawa o Policji) w zakresie, w jakim nie przyznawał osobie, wobec której stosowana była kontrola operacyjna, prawa wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu popełnienia przestępstwa, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, z art. 45 ust. 1, art. 77 oraz art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2 oraz art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

1.1. Skargę konstytucyjną wniesiono na tle poniżej opisanego stanu faktycznego. Postanowieniem z 23 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy na wniosek Prokuratora Generalnego wyraził zgodę na wykorzystanie w postępowaniu karnym, uzyskanych w trakcie kontroli operacyjnej, stosowanej od 24 lipca do 24 października 2015 r. wobec skarżącego, dowodów popełnienia przestępstw, w stosunku do których można zarządzić kontrolę operacyjną, innych niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, popełnianych przez skarżącego.

Skarżącemu zarzucono popełnienie dwóch przestępstw: z art. 18 § 3 w związku z art. 280 § 1 oraz art. 13 § 1 w związku z art. 148 § 1 k.k.

Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym, obrońca wniósł zażalenie na powyższe postanowienie uwzględniające wniosek Prokuratora Generalnego. Sąd Apelacyjny postanowieniem z 25 listopada 2020 r. zażalenie pozostawił bez rozpoznania z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy ustawy. Na postanowienie obrońca wniósł zażalenie. Postanowieniem z 18 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy. Sąd wskazał, że przepisy nie przewidywały i nie przewidują możliwości zaskarżenia postanowienia sądu w przedmiocie zgody następczej.

1.2. Kwestionując art. 459 § 2 k.p.k. w związku z art. 19 ust. 20 w związku z art. 19 ust. 15c ustawy o Policji (w zakresie wskazanym w *petitum* skargi), skarżący wskazał, że zastosowanie wobec niego niejawnnej kontroli operacyjnej, a także podjęcie decyzji w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów pozyskanych w trakcie jej trwania, które nie były objęte pierwotną zgodą sądu, należy uznać za „sprawę” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. Podniósł, że pozostawienie bez rozpoznania środka odwoławczego na postanowienie wyrażające „zgodę następczą” na wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnej w postępowaniu karnym dotyczącym przestępstw nieobjętych postanowieniem o zarządzeniu kontroli naruszyło jego prawo do zaskarżania orzeczeń, prawo do sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez sąd oraz zamknęło mu drogę dochodzenia naruszonych praw. Zistniała sytuacja godzi, w jego ocenie, w zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego, gdyż respektowanie tej zasady umożliwiłoby rozpoznanie sprawy z uwzględnieniem zasad rzetelnego postępowania, a w szczególności pozwoliłoby osobie pokrzywdzonej ingerencją Policji na przedstawienie własnego stanowiska w zakresie zasadności, celowości i legalności stosowania wobec niej podsłuchów. Kolejno narusza zasadę proporcjonalności, bo ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób, natomiast definitywne pozbawienie osoby podsłuchiwanej prawa do skontrolowania decyzji w przedmiocie podsłuchów nie spełnia żadnej z tych przesłanek. Narusza także zasadę demokratycznego państwa prawnego ponieważ demokratyczne państwo prawne wymaga, aby istniały mechanizmy umożliwiające sprawowanie kontroli nad władczymi działaniami państwa ingerującymi w podstawowe prawa i wolności obywateli, w celu przeciwdziałania arbitralności tych działań i powszechnemu stosowaniu inwigilacji obywateli. Naruszenie prawa do zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie kontroli operacyjnej skarżący

łączy ponadto z naruszeniem zasady równości wobec prawa i stwierdza, że w treści kwestionowanego przepisu występuje pominięcie prawodawcze. Wskazując na art. 19 ust. 20 ustawy o Policji podniósł, że prawo do zaskarżenia decyzji w przedmiocie wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej przysługuje wyłącznie jednemu z podmiotów zainteresowanych treścią rozstrzygnięcia, tj. prokuratorowi, natomiast nie zostało przewidziane dla osoby, której prawo do poszanowania życia prywatnego jest w drodze kontroli naruszane. Zwrócił ponadto uwagę, że osoby, wobec których jako podstawę wykorzystania dowodów popełnienia innego przestępstwa zastosowano art. 237a k.p.k., mogą – na podstawie art. 240 k.p.k. – zaskarżyć postanowienie sądu, natomiast osobom poddanym kontroli operacyjnej na podstawie ustawy o Policji uprawnienie takie nie przysługuje.

Skarżący podkreślił, że dostrzega szczególny charakter czynności operacyjno-rozpoznawczych Policji, który uzasadnia brak możliwości uczestniczenia osoby podsłuchiwanej w procesie decydowania o zastosowaniu wobec niej podsłuchów, gdyż unicestwiłoby to cel tych czynności i uniemożliwiło skuteczną walkę z przestępczością. Przyznał, że na etapie zarządzania kontroli operacyjnej postępowanie w tym przedmiocie musi mieć z natury rzeczy charakter poufny. Twierdzi jednakże, że od momentu, gdy poinformowanie osoby podsłuchiwanej o fakcie stosowania wobec niej kontroli operacyjnej nie naraża już czynności operacyjno-rozpoznawczych na niepowodzenie, brak jest uzasadnienia odbierania osobie podsłuchiwanej prawa do dochodzenia naruszeń związanych z realizacją jej podstawowych praw.

2. Po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej skarżącego, postanowieniem z 28 października 2021 r. Trybunał Konstytucyjny nadał skardze dalszy bieg.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 13 grudnia 2021 r. poinformował Trybunał Konstytucyjny, że nie zgłasza udziału w tym postępowaniu.

4. W piśmie z 23 grudnia 2021 r. stanowisko w sprawie zajął Prokurator Generalny, który uznał, że postępowanie podlega umorzeniu wobec niedopuszczalności wydania wyroku.

W uzasadnieniu stanowiska Prokurator Generalny stwierdził, że skarżący zakwestionował zaniechanie prawodawcze, a nie pominięcie prawodawcze. Odnosząc się do podniesionej przez skarżącego kwestii, zaznaczył, że zarzut sformułowany w skardze nie może polegać na wskazaniu, iż przepis nie zawiera konkretnej regulacji, której istnienie zadowalałoby skarżącego (m.in. nawiązał do postanowienia TK z 11 maja 2009 r., sygn. SK 37/07). Ponadto wskazał na lakoniczne uzasadnienie skargi. Dodatkowo podniósł, że art. 459 § 2 k.p.k. został nietrafnie ujęty w *petitum* skargi (jest to przepis ogólny), a w uzasadnieniu skargi brakuje wzmianki o przyczynach niezgodności tego przepisu z normami wyższego rzędu.

5. Do dnia wydania niniejszego postanowienia Sejm nie przedstawił stanowiska.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Skarga konstytucyjna powinna przy tym spełniać warunki określone w ustawie z dnia 30 listopada

2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

2. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że na każdym etapie postępowania niezbędna jest kontrola, czy nie zachodzi jedna z ujemnych przesłanek wydania wyroku, powodująca konieczność umorzenia postępowania (zob. wyrok z 30 września 2014 r., sygn. SK 22/13, OTK ZU nr 8/A/2014, poz. 96 i powołane tam orzecznictwo TK).

Trybunał stwierdza, że skarga nie spełnia wymogów wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK. Z przepisu tego wynika, że skarżący powinien wskazać w skardze nie tylko, która jego konstytucyjna wolność lub konstytucyjne prawo zostały naruszone oraz określić sposób tego naruszenia (pkt 2), ale również uzasadnić zarzut niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazanymi konstytucyjnymi wolnościami lub prawami, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Prawidłowe wykonanie tych obowiązków polega na przedstawieniu przez skarżącego takich argumentów, które uprawdopodobnią ewentualną niekonstytucyjność kwestionowanego przepisu (zob. postanowienie TK z 8 czerwca 2011 r., sygn. SK 14/10, OTK ZU nr 5/A/2011, poz. 45). Trybunał nie może zastępować skarżącego w wykonaniu tych obowiązków. To na skarżącym spoczywa bowiem ciężar udowodnienia zarzutu niezgodności z Konstytucją zaskarżonego przepisu (zob. postanowienia TK z: 5 czerwca 2013 r., sygn. SK 25/12, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 68; 13 stycznia 2015 r., sygn. SK 17/13, OTK ZU nr 1/A/2015, poz. 5).

3. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego P.D. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm., obecnie: Dz. U. 2022 r. poz. 1375; dalej: k.p.k.) w związku z art. 19 ust. 20 w związku z art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, ze zm.; dalej: ustawa o Policji) w zakresie, w jakim nie przyznawał osobie, wobec której stosowana była kontrola operacyjna, prawa wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu popełnienia przestępstwa, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, z art. 45 ust. 1, art. 77 oraz art. 78 w związku z art. 176 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji oraz art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący kwestionuje konstytucyjność wskazanych przepisów ustaw w zakresie, w jakim nie przyznają osobie, wobec której stosowana była kontrola operacyjna, prawa wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu na popełnienie przez osobę, wobec której była stosowana kontrola, przestępstwa nieobjętego wcześniejszym postanowieniem o zarządzeniu kontroli. Zatem zarzutem niekonstytucyjności jest brak określonej treści w konkretnie wskazanych przepisach ustaw, a nie treść aktu normatywnego. Brak regulacji może stanowić przedmiot kontroli konstytucyjności prawa tylko pod warunkiem, że wykazuje cechy pominięcia prawodawczego. Jeśli natomiast brak treści stanowiącej istotę zarzutu niekonstytucyjności formułowane pod adresem konkretnych przepisów wykazuje cechy zaniechania ustawodawczego, wówczas pozostaje to poza zakresem kontroli konstytucyjności (zob. postanowienie TK z 28 czerwca 2022 r. o sygn. SK 60/21, OTK ZU A/2022, poz. 55).

4. Z analizy skargi wynika, że skarżący *de facto* nie przedstawił uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanej normy prawnej ze wskazanymi wzorcami kontroli, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Ogólne stwierdzenie przez skarżącego, że

pozostawienie bez rozpoznania środka odwoławczego na postanowienie w przedmiocie zgody następczej narusza jego prawo do zaskarżenia orzeczeń w powiązaniu z zasadą równości wobec prawa, prawo do sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez sąd oraz zamyka drogę dochodzenia naruszonych praw, narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego, zasadę proporcjonalności oraz zasadę demokratycznego państwa prawnego, nie spełnia tego wymogu. Niedostateczne uzasadnienie podważa też trafność wzorców kontroli.

Skarżący przytoczył treść wzorców kontroli stwierdzając, że uniemożliwienie podejrzanemu kontroli instancyjnej postanowienia sądu w przedmiocie zgody następczej stanowi pominięcie prawodawcze, a nie celową decyzję ustawodawcy. W żaden sposób natomiast nie wykazał, aby w zaskarżonym akcie prawnym doszło do niepełnej regulacji zagadnienia, tj. pominięte normy są wynikiem zbyt wąskiego zakresu zastosowania, z uwagi na cel i przedmiot regulacji, co jest źródłem naruszenia konstytucyjnych praw skarżącego (zob. postanowienie z 8 września 2009 r., sygn. Ts 95/08, OTK ZU nr 5/B/2009, poz. 398). Stwierdzenie niekonstytucyjności pominięcia prawodawczego jest uzasadnione tylko wtedy, gdy istnieje konstytucyjny nakaz uregulowania jakiejś kwestii, a ustawodawca wykonuje ten nakaz tylko w części. Nie wskazano na przypadkowe wyłączenie z zakresu normowanego pewnej grupy zjawisk lub osób oraz zasad konstytucyjnych, z których wynika, że powinny być objęte unormowaniem. Brak istotnego porównania problematyki wyrażenia zgody następczej w innych regulacjach, tj. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, które wskazywałyby na faktyczne pominięcie ustawodawcze tożsamej normy w ustawie o Policji.

Trybunał Konstytucyjny przypomina że skuteczne zakwestionowanie pominięcia prawodawczego wymaga od podmiotu inicjującego postępowanie przed Trybunałem wyjątkowej staranności i zaangażowania (zob. postanowienie TK z 2 grudnia 2014 r., sygn. SK 7/14, OTK ZU nr 11/A/2014, poz. 123). Jednocześnie „postawione zarzuty muszą być precyzyjne i nie mogą polegać na wskazaniu, że przepis nie zawiera konkretnej regulacji, której istnienie zadowalałoby wnioskodawcę. Gdyby istniała możliwość zaskarżenia przepisu pod zarzutem, iż nie zawiera on regulacji, które w przekonaniu wnioskodawcy winny się w nim znaleźć, każdą ustawę lub dowolny jej przepis można byłoby zaskarżyć w oparciu o tego rodzaju przesłankę negatywną. Gdyby ustawodawca uznał za celowe takie ukształtowanie kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, zawarłby stosowną normę w [Konstytucji] (...)” – (wyrok TK z 19 listopada 2001 r., sygn. K 3/00, OTK ZU nr 8/2001, poz. 251). W przeciwnym wypadku zarzut braku takiej regulacji może być rozpatrywany wyłącznie w kategoriach zaniechania prawodawczego, którego badanie pozostaje poza zakresem kognicji Trybunału (zob. postanowienie z 28 października 2015 r., sygn. P 6/13, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 161). Wszelkie niedające się rozstrzygnąć wątpliwości w zakresie odróżnienia pominięcia prawodawczego od zaniechania ustawodawczego muszą być rozstrzygane na korzyść tego ostatniego (por. postanowienie z 10 października 2012 r., sygn. Ts 38/12, OTK ZU nr 6/B/2012, poz. 534).

5. Trybunał zwraca uwagę na to, że art. 459 k.p.k. określa rodzaje orzeczeń sądu, na które przysługuje zażalenie.

Zgodnie z tym przepisem zażalenie można wnieść na wskazane w nim kategorie postanowień: zamykające drogę do wydania wyroku, chyba, że ustawa stanowi inaczej (§ 1), co do środka zabezpieczającego oraz inne postanowienia w wypadkach przewidzianych w ustawie (§ 2). Przepis ten zawiera ogólne normy kompetencyjne wskazujące zakres przedmiotowy zażalenia na postanowienie. Nie jest to wyczerpujące wyliczenie sytuacji, w których uprawnionym podmiotom przysługuje zażalenie, lecz jedynie wskazanie kategorii postanowień. Rozwinięciem tej ogólnej kompetencji są pozostałe przepisy ustawy wskazujące konkretne

sytuacje, w których postanowienie jest zaskarżalne zażaleniem. Przykładowo można wskazać na postanowienie o zatrzymaniu dowodów rzeczowych, o których nie orzeczono w wyroku (art. 420 § 4 k.p.k.) czy – wskazane przez skarżącego – postanowienie dotyczące kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych (art. 240 k.p.k.). Tym samym, trzeba uznać, że regulacji wskazującej na dopuszczalność bądź niedopuszczalność kontroli postanowienia w sprawie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu na popełnienie przez osobę, wobec której stosowana była kontrola, przestępstwa nieobjętego wcześniejszym postanowieniem o zarządzeniu kontroli, należałoby szukać nie w art. 459 k.p.k. – który stanowi tylko ogólne reguły, lecz w innych przepisach. Zaskarżony przepis k.p.k. nie zawiera żadnego wyłączenia dopuszczalności zaskarżenia wskazanego postanowienia w *petitum* skargi, toteż nie da się przyjąć, że prowadzi to do pominięcia kontroli instancyjnej w tym zakresie. Jej istnienie lub brak są uzależnione od kształtu szczegółowej regulacji w tym zakresie. Przyjęcie innego założenia oznaczałoby wprowadzenie w treść art. 459 § 2 k.p.k. kazuistycznego wyliczenia wszystkich sytuacji, w których zażalenie przysługuje na inne postanowienia niż postanowienia dotyczące środków zabezpieczających i postanowienia zamykające drogę do wydania wyroku. Należy zatem stwierdzić, że istota zarzutu skarżącego nie dotyczy w sposób oczywisty treści zaskarżonego przepisu (por. postanowienie TK z 8 lipca 2014 r., sygn. Ts 148/14, OTK ZU nr 3/B/2015, poz. 257).

Brak w skardze również dostatecznego uzasadnienia, dlaczego norma zawierająca upoważnienie do złożenia zażalenia przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, powinna zostać zamieszczona we wskazanym związkowo art. 19 ust. 15c ustawy o Policji („Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1”). Przepis ten określał jedynie przesłanki wydania „zgody następczej” przez sąd. Ponadto został uchylony ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 437, ze zm.) i od 15 kwietnia 2016 r. sąd nie wydaje „zgody następczej”. Problematykę tę obecnie reguluje art. 168b k.p.k.

6. Decydujące w sprawie dopuszczalności merytorycznego orzeczenia o zakwestionowanym art. 19 ust. 20 ustawy o Policji jest zaliczenie brakującej w nim regulacji albo do kategorii pominięcia prawodawczego (mieszczącego się w kognicji TK) albo do zaniechania ustawodawczego (leżącego poza kognicją TK). Trybunał Konstytucyjny podtrzymuje uwagi poczynione *in extenso* w postanowieniach: z 30 czerwca 2021 r. (sygn. K 32/15, OTK ZU A/2021, poz. 35) oraz z 28 czerwca 2022 r. (sygn. SK 60/21) w zakresie zaskarżonego art. 19 ust. 20 ustawy o Policji, w których stwierdzono, że brak możliwości wniesienia przez osobę poddaną kontroli operacyjnej zażalenia na postanowienie o jej zarządzeniu stanowi zaniechanie prawodawcze. Uwagi poczynione na tle braku normy pozwalającej na zaskarżenie postanowienia sądu o zarządzeniu kontroli operacyjnej przez osobę objętą kontrolą w całości zachowują aktualność w niniejszym postępowaniu, w zakresie braku normy pozwalającej na zaskarżenie przez taką osobę postanowienia w przedmiocie zgody następczej.

Trybunał w powyższych orzeczeniach, analizując braki w regulacji, sięgnął do art. 19 ust. 16 ustawy o Policji („Osobie, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, nie udostępnia się materiałów zgromadzonych podczas trwania tej kontroli. Przepis nie narusza uprawnień wynikających z art. 321 Kodeksu postępowania karnego”) i art. 321 § 1 k.p.k. („Jeżeli istnieją podstawy do zamknięcia śledztwa, na wniosek podejrzanego lub jego obrońcy

o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, prowadzący postępowanie powiadamia podejrzanego i obrońcę o terminie końcowego zaznajomienia, pouczając ich o prawie uprzedniego przejrzenia akt w terminie odpowiednim do wagi lub złożoności sprawy, określonym przez organ procesowy. W celu przejrzenia akt prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej”). „Zatem ewentualne doręczanie osobie, której dotyczy kontrola operacyjna, postanowienia o jej zarządzeniu, a także wprowadzenie prawa wniesienia przez nią zażalenia na to postanowienie musiałoby wiązać się z prawem zaznajomienia z aktami sprawy jako stronie toczącego się postępowania w drugiej instancji”. W konsekwencji art. 19 ust. 20 ustawy o Policji pozostawałby w sprzeczności z art. 19 ust. 16 tejże ustawy. Ustawodawca zatem celowo nadał taki kształt zaskarżonemu związkowo przepisowi, nie przyznając osobie, wobec której stosowana była kontrola operacyjna, prawa wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu popełnienia przestępstwa. Trybunał nie zajmuje merytorycznego stanowiska w sytuacjach, w których brak regulacji jest celową decyzją ustawodawcy. Brak uzasadnienia w tym zakresie nie pozwala na przyjęcie odmiennego stanowiska.

Ponadto Prokurator Generalny słusznie podkreślił (s. 13 pisma), że w rozpatrywanej sprawie przyznanie racji skarżącemu „musiałoby się wiązać z nowelizacją szeregu przepisów i nie ograniczyłoby się jedynie do uzupełnienia katalogu podmiotów uprawnionych do wniesienia zażalenia. Przede wszystkim ustawodawca musiałby określić, w których warunkach ustały zagrożenia dla toczącego się postępowania już po ustaniu kontroli operacyjnej, a dopiero potem uzupełnić katalog podmiotów wskazanych w zaskarżonych przepisach”.

Powyższe okoliczności świadczą o niedopuszczalności wydania wyroku. Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, niedopuszczalność wydania wyroku skutkuje koniecznością umorzenia postępowania.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.